

DIVOKÝ

POHĚAD

SÉRIA ROSE HILL

VŠETKY CESTY
VEDÚ DOMOV

AUTORKA BESTSELLEROV NEW YORK TIMES

ELSIE SILVER

ELSIE SILVER

DIVOKÝ POHLÁD

Preložila Hana Bojmírová

IKAR

Elsie Silver
WILD EYES

Copyright © 2024. WILD EYES by Elsie Silver
The moral rights of the author have been asserted.

Translation © 2026 by Hana Bojmírová

Cover design © Books and Mood

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0919-6

*Pre všetkých, ktorí sa niekedy cítili
zablokovaní názormi druhých.*

*Dúfam, že raz budete milovať to,
čo robíte, tak veľmi, že na všetkých tých
kritických názoroch prestane záležať.*

*A dovtedy si pamätajte: To, že sa vám darí,
znamená, že vyhrávate. Pokračujte a uspejete.*

POZNÁMKA PRE ČITATEĽA

Táto kniha poukazuje na psychické zneužívanie a traumy z detstva. Spomína sa v nej tiež zneužívanie návykových látok a smrť predávkovaním. Dúfam, že som tieto témy spracovala s náležitou starostlivosťou a pozornosťou, akú si zaslúžia.

1. KAPITOLA

West

Slnko svieti, hladina jazera sa leskne a na kraji cesty stojí ďalší zasraný turista, ktorý sa snaží urobiť si selfie s medveďom. A nie len tak s hocijakým. Rovno s *grizlym*.

„No to si zo mňa robí srandu,“ zašomrem, pomaly pribrzdím svoj pickup a pokrútim hlavou. Poriadne na tú ženu nevidím, ale zbadám tesné džínsy, crop top a vodopád zlatohnedých vlasov, ktoré jej v lesklých vlnách voľne padajú na chrbát.

Medveď sa kŕmi v priekope za ňou, kým ona zdvihne ruku s mobilom, drží ho nad sebou a živo gestikuluje.

Zájdem autom pred jej Teslu. Pretože, ako inak, jazdí na Tesle. A stojí od nej dobrých desať metrov, akoby sa pomaly približovala k zvieraťu.

Keď konečne zastavím, hľadím na ňu v čírom šoku. Počas letných mesiacov sa s hlúposťou mestských ľudí v Rose Hill stretávam často, no aj tak ma nikdy neprestane udivovať. Akoby ľudia na svojom zozname prianí plynule prešli od bodu „chcem vidieť medveďa“ k bodu „nechám sa zabiť medveďom“.

Stiahnem okienko, pretože zviera nechcem vyplašiť a predovšetkým nechcem vystúpiť auta. Celkom si užívam, že som nažive, a časy, keď som skúšal svoje limity, mám už zväčša za sebou.

Takže tým najpokojnejším hlasom, akého som schopný, zavolám: „Madam.“ Ale ona pokračuje a rozpráva si do kamery. Jasné, natáča video, takže na ničom inom nezáleží. „Bola to len obyčajná jazda po malebnej vedľajšej ceste a zrazu bum! V tejto priekope za mnou sa prechádza ten najkrajší medveď!“

„Madam!“ Opriem sa zvnútra o dvere a mávнем rukou, aby som upútal jej pozornosť. Možno ju z toho tranzu vytrhne môj neželaný hlas v jej videu.

A presne to sa aj stane. Otočí sa ku mne so stiahnutým obočím, s planúcimi očami a tvárou, ktorú by som spoznal kdekoľvek.

Tvárou, ktorú by kdekoľvek spoznala väčšina sveta.

Áno, hviezda country hudby Skylar Stonová na mňa zazerá, pretože som ju vyrušil pri natáčaní videa. Chvíľu zostanem ohromený. Nemám slov.

Tuším, že viem, čo ju sem priviedlo, ale v takejto chvíli sa nezaťažujem spoločenskými rozhovormi. Nechcem byť známy ako chlap, ktorý stál bokom, kým hladný grizly zožral milovanú hviezdičku.

„Čo?“ spýta sa so široko rozpaženými rukami, akoby práve nestála otočená chrbtom k nepredvídateľnému vrcholovému predátorovi. „Teraz to budem musieť natočiť na sociálne siete nanovo.“

„Je to zasraný grizly. Musíte sa okamžite vrátiť do svojho auta,“ syknem a ukážem palcom ponad plece smerom k jej Tesle.

Pokrúti hlavou a len na mňa hľadá. „Viete, čoho mám už fakt plné zuby?“

„Života?“ vyprsknem, keď prevládne inštinkt a vystúpim z auta. Najradšej by som zabuchol dvere, ale nechám ich otvorené, aby som nerobil väčší hluk. „Pretože presne tak to teraz vyzerá.“

Odfrkne si. „Nie. Mám plné zuby ľudí, ktorí mi hovoria, čo mám robiť.“

Prenikavým pohľadom sklúzne po mojich vyblednutých čiernych rifliach, ktoré sú zachytené nad okrajom ošúchaných tmavosivých topánok Blundston, a potom sa pomaly vracia späť nahor k obvyčajnému bielemu tričku.

Zdrží sa pri diere blízko výstrihu, potom mierne nakrčí drobný nos, akoby práve našla dôkaz, že nemám právo jej dávať rady.

Opatrne k nej pristúpim, natáhum krk, aby som sa pozrel dole svahom, kde spoza krovia vykúka hnedý chrbát medveďa grizlyho.

Začujem hlboké spokojné mručanie, pravdepodobne trhá bobule z kríka a dáva si predjedlo, než vylezie hore a odtrhne nám končatiny, aby si dal hlavný chod.

„Chápem. Naozaj. Ale možno toto nie je kopec, na ktorom sa práve teraz oplatí zomrieť. Doslova aj obrazne. Ak to prežijeme, osobne vás odveziem do zoo a natočíme video na sociálne siete. A to sociálne siete neznášam. Sľuby však plním.“

Sleduje môj pohľad, potom zdvihne bradu a postaví sa mi čelom. Mäkké pery v tvare srdca stisne do rovnej linky a zameria na mňa orieškové oči, akoby to boli rakety pripravené na odpálenie. Mobil schová pod opálené ruky prekrížené na hrudi.

Čistá bezočivosť.

Pripomína mi moju šesťročnú dcéru Emmy.

O to viac, keď podupáva jednou nohou. Rozdiel je v tom, že Emmy by som si strčil pod pazuchu ako loptu a už pred dobrou minútou by som odtiaľto vypadol.

„Len sa kŕmi. Ani o mne nevie. A ešte nikdy som naživo nevidela medveďa.“ Poslednú vetu vysloví tónom, akoby som bol hajzel, čo jej ničí zábavu.

Hľadím na ňu s otvorenými ústami.

V ušiach má diamantové náušnice veľké ako zrelé čučoriedky. Sú také veľké, že keby bola hocikto iný, myslel by som si, že sú falošné.

„Pozrite, fakt to chápem. V meste medvede nie sú. Je to zážitok. Ale tamto,“ ukážem na grizlyho, „nie je Macko Pú.“

S napätým výrazom na tvári sa ešte raz túžobne pozrie smerom k priekope. Akoby chápala, že to, čo hovorím, má logiku, ale veľmi by si priała, aby to tak nebolo.

Zdá sa, že prirovnanie k detskej rozprávke zaberá, a tak pokračujem. „Oslík nie je uväznený v studni. Prasiatko mu nejde hľadať med. Proste len... predstierajte, že som Sova a práve vám dávam veľmi múdru radu.“

„Ale... sú tam mláďatá.“

Slovo *mláďatá* vysloví s mimoriadnym dôrazom, ako keby to robilo z tejto situácie roztomilú udalosť. Ako by tým malo jej absolútne iracionálne správanie odrazu dávať zmysel.

Ale každý, kto o medveďoch niečo vie, chápe, že to je ešte horšie. Pomaly sa priblížim k priekope, asi som to potreboval vidieť na vlastné oči a potvrdiť si, aká zlá je táto situácia. Natiahnem krk a naozaj... sú tam dve.

„Prosím,“ skúsím menej rázny prístup a v hlase mi znie toľko naliehania, koľkého som schopný. Vystriem k nej ruku a niekoľkokrát zovriem a narovnáam prsty, aby som jej naznačil, nech sa pohne vpred, tak ako to robím pri splašených koňoch. Cvičím ich, takže s tým mám bohaté skúsenosti. Všetky vyvádzajú, no nakoniec s tým prestanú.

Zrejme zachytí ten naliehavý tón v mojom hlase, zvesí plec a pozrie mi do očí. Vyzerá, že zvažuje, či mi môže dôverovať.

Napokon prikývne a neisto vykročí preč od priekopy. Keď sa pohne smerom ku mne, s úľavou si vydýchne.

No úľava netrvá príliš dlho, pretože vzápätí sa pohne aj medveď, nasleduje ju, akoby boli spojení neviditeľnou vôdzkou.

Ani sa mu nečudujem.

Je príťažlivá. Má v sebe niečo, čo priťahuje pozornosť. Cítiť to z obrazovky. Počuť to v rádiu. A naživo je to ešte silnejšie.

„Dobre, bábika.“

„Nehovorte mi *bábika*...“

„Sklapni,“ snažím sa o vyrovnaný tón. Pohľadom sa presuniem za ňu na obrovského grizlyho, ktorý sa pomaly vynára spoza svahu.

Jeho pazúry, dlhé dobrých desať centimetrov, škrabú po asfalte. Pri tom zvuku Skylar okamžite ustrnie. „Pomaly kráčaj ku mne. Nebež. Nepozerať sa za seba. Zostaň pokojná.“

Niekoľkokrát rýchlo zažmurká. Vidím, že by ma najradšej poslala doriti, ale za tým jej postojom sa ukrýva aj nejaký pud sebazáchovy, pretože sa riadi mojimi pokynmi.

Medveď si hlasno odfúkne. Skylar sa potkne a uprie na mňa divoký pohľad. Prikývnem a znova gestom naznačím, nech pokračuje. Akoby som pre ňu mohol urobiť ešte viac, než ju dostať dosť blízko na to, aby sa mohla vrhnúť cez otvorené dvere môjho auta.

Kráča ďalej, no jej kroky sa zrýchľujú a dýcha čoraz prerývanejšie. Začínam ustupovať späť k autu a dúfam, že pôjde za mnou.

„Dobré dievča. Ide ti to skvele.“ Za iných okolností by som sa smial na tom, že sa so ženou rozprávam ako s koňom.

Ale v tejto chvíli mi celé telo brní od napätia, svaly mám bolestivo napnuté, pripravené okamžite sa vrhnúť do akcie.

Prikývne, potom sa obzrie ponad plece a tenkým hlasom potichu zapiští, akoby si až teraz uvedomila, aký je ten medveď obrovský.

Nebol to dobrý zvuk. Grizly zbystrí, zrazu ho začne zaujímať oveľa viac než predtým. Zastaví sa a postaví sa na zadné.

Vydá niečo medzi mručaním a zvedavým funením, nakloní hlavu.

Je to prejav zvedavosti, nie agresie.

Aspoň zatiaľ.

„Panebože, bože, bože,“ šepká Skylar, hlas má priškrtený a plačlivý.

Jednu ruku stále držím natiahnutú a zvyšok svojej duševnej rovnováhy sústredím do toho jediného: „Čokoľvek spravíš, hlavne nebe...“

Nestihnem dopovedať *nebež* a už ku mne, kurva, šprintuje.

A ja, naproti všetkému zdravému rozumu, konám bez rozmýšľania.

Rozbehnem sa jej naproti.

A medveďovi.

Medveďovi, ktorý teraz hrabe do asfaltu, ako keby sa chystal zaútočiť. Pobehe vpred a potom sa na moment stiahne.

Prepol som sa do režimu prežitia, takže spravím jediné, čo mi napadne. Keď sa dostanem až k nej, chytím ju za rameno, druhou rukou jej chránim hlavu a oboch nás zhodím na zem. Moje telo prekryje to jej ako štít.

Zamrví sa podo mnou. „Čo to...“

Zakryjem jej dlaňou ústa, zapriem sa o druhú ruku a pokrútim hlavou. „Ticho. Prosím ťa, buď ticho a nehyb sa. A možno ten medveď odíde.“

Sotva znateľne prikývne. Dost' na to, aby som jej mohol uvoľniť ústa, dal si obe predlaktia okolo jej hlavy a vytvoril tak akúsi ochrannú klietku.

Hľadí na mňa vydesenými zlatistými očami a z jej dychu cítim závan niečoho sladkého. Mandarínky a cukor.

„Dostaneme sa k tvojmu autu?“

Cez tlkot vlastného srdca v ušiach ju ledva počujem.

„Nie sme dost' blízko. A nemyslím, že by sme mali šancu predbehnúť grizlyho.“

„Dobre,“ nervózne si olizne pery a neujde mi, ako jej z oka unikne zatúlaná slza. Stečie jej po spánku, pokračuje smerom k uchu. Sledujem, ako za sebou zanecháva vlhkú cestičku, potom sa stretnem s jej pohľadom. Navonok možno pôsobím pokojne, to však nezodpovedá tomu, ako sa cítim vo vnútri.

Hľadáme na seba a z očí jej vytrysknú ďalšie slzy.

„Mrzí ma to.“ Jej pridusený vzlyk je ako rana do hrude.

Počujem, ako medveď funí a blíži sa k nám, je od nás na pár krokov. Prisahám, že sa pod jeho váhou chveje zem. Od priekopy sa k nám nesú ľahšie kroky, predpokladám, že sú to mláďatá.

Palcom jej jemne, pomaly krúžim po temene hlavy. „To je v poriadku. Si v poriadku. Zostaneme potichu a bude to dobré,“ zašepkám, ale hovorím to aj sám sebe. Zažmurká na znak toho, že rozumie, a ja jej to opätujem. Potom sa rozptýlim tým, že sledujem všetky farby v jej dúhovkách. Hnedá, zlatá, zelená a medzi nimi sa prelína jemná sivá. Minimálne štyri farby.

Hoci sa jej v nich lesknú slzy, žiaria.

Netuším, či som sa niekedy takto stratil v očiach cudzej ženy.

„Povedz mi znova, že to bude dobré.“ Tie slová sa vplietajú do ticha jej dlhého výdychu. Aj takto zblízka ich sotva počujem.

Skláňam sa nad ňou a špičky našich nosov sa mierne dotýkajú. Perami sa jej jemne obtriem o líce a bezhlasne vyslovím: *Bude to dobré.*

Za svoj život som urobil veľa šialeností. Ak mám byť úprimný, boli medzi nimi také, pri ktorých sa doteraz čudujem, že som ich prežil. Ale vždy som bol pri tom sám. A teraz tu ležím až príliš blízko iného človeka, s myšlienkou, že možno práve ona bude to posledné, čo uvidím. A celý svet sa akoby zastaví.

Doriti, možno len starnem a som príliš sentimentálny.

A potom na krku pocítim horúci vlhký dych grizlyho, ktorý mi oňucháva zátylok. Zaplaví ma zvláštny pokoj, hoci by rozhodne nemal. Nemám právo byť takýto pokojný. Akoby moje telo vedelo, že poddať sa narastajúcej úzkosti mi nijako nepomôže.

Hoci som počas toho, ako som vyrastal v Rose Hill, videl dosť medvedov, ešte žiadny mi nedýchal na krk. Úprimne povedané, je to zážitok, bez ktorého by som sa zaobišiel.

Ale nemám čas na to, aby som panikáril. Musím byť pokojný – kvôli Skylar. Preto jej hľadím do očí, chcem, aby sa nehýbala, aby zostala so mnou, sústredená na prítomnosť. Hoci je zjavne tak ďaleko od svojej komfortnej zóny, že by mohla byť pokojne aj na inej planéte.

Pootvorí pery, dýcha krátko a prerývane. Zatvorí oči.

Cítim zápach medveďa, takže som si istý, že ona tiež.

Je to ako pach potu, pižma a starých smradľavých tenisiek. Prenikavé. Kombinácia, na ktorú nikdy nezaбудnem.

Slnko mi páli na chrbát a teplo, ktoré vyžaruje z obrovského medveďa, to ešte zhoršuje.

Opriem si čelo o to jej a snažím sa zladiť jej dych so svojím.

Tri sekundy nádych.

Tri sekundy výdych.

Čoskoro je horúčava znesiteľnejšia. Klapot pazúrov, ktorý sa mi zarával až do srdca, slabne. Ani zápach už nie je taký silný. Z priekopy sa už nič neozýva, predpokladám, že mláďatá odišli so svojou mamou.

Skylar sa trochu zavrtí a pozrie na mňa spod hustých mihalníc. „Videl si mláďatá? Sú také roztomilé.“

Opäť sa opriem o jej čelo, potlačím smiech a v duchu si kladiem otázku, prečo sa neustále ocitám v blízkosti žien, ktoré sa nevedia riadiť jednoduchými pokynmi, ani keď od toho závisí ich život. „Buďme radšej ticho,“ odpoviem len.

Netuším, ako dlho tam takto ležíme a dýchame. Päť minút? Desať? Dost' dlho na to, aby ju bolela ruka z toho, ako mi kŕčovito zvierá tričko.

Celé telo sa jej ešte stále chveje, dlaňou jej prechádzam po vlasoch, aby som ju upokojil. Logicky viem, že medveď už odišiel, ale stále mám pocit, že ak zdvihnem hlavu, mohol by som sa mu ocitnúť zoči-voči.

Zostávam teda na mieste, hladím ju po hlave a snažím sa spamätať, skôr než sa pokúsím postaviť. Aby som to odľahčil, vyhrknem prvé, čo mi napadne. „Nedávno som videl výsledky prieskumu, podľa ktorého si šesť percent Američanov myslí, že by v boji zblízka dokázali poraziť grizlyho.“

„Čože?“ spýta sa bez dychu a vo výraze jej tváre sa zračí číra nedôvera.

„Viem. Verila by si tomu?“

Pozerá na mňa, akoby uvažovala, či to myslím naozaj vážne. „V boji zblízka?“

Prikývnem a potom nakuknem ponad jej hlavu.

Žiadny medveď.

Odtlačím sa, zapriem sa o kolená a obzriem sa ponad plece.

Žiadny medveď.

Sadnem si na päty, prejdem si dlaňami po svojich nakrátko vystrihaných vlasoch a rozhliadnem sa po vedľajšej ceste.

Žiadny medveď.

Len modrá obloha a teplé žlté slnko.

S ťažkým povzdychom sa konečne pozriem späť dolu a uvedomím si, že sedím obkročmo na Skylar Stonovej.

Oči mi padnú na krivku jej kľúčnej kosti, na zdurené prsia vo výstrihu napnutého trička. Zatvorím oči a pokrútim hlavou, ale nie – stále tam je. Podo mnou.

Jednou rukou si zotrie slzy, ani sa však nepohne, aby sa spodo mňa dostala. Leží rozvalená na ceste, nádherná, ochromená a úplne vyčerpaná. Zubami si hryzie spodnú peru, akoby usilovne premýšľala. A nepúšťa sa môjho trička. Ruku má vystretú a hánky biele z toho, ako zviera bavlnenú látku.

Napokon sa jej roztrasú plecia a rozosmeje sa. „Povedia šesť percent, ale možno je to viac.“

Povzdychnem si a potom sa zasmejem spolu s ňou. „Presne, z prieskumu musíš vylúčiť deti a starších ľudí.“

Ukazovákom mi potúka na stehno. „A ženy.“

„Čo?“

Prekrúti očami. „Len chlap si môže myslieť, že dokáže holými rukami poraziť grizlyho.“

„Aké trefné, keď to povie žena, ktorá sa práve pokúsila s jedným odpotiť.“

„Natočiť! Bolo to video!“

Odstrčím sa s úmyslom postaviť sa na vratké nohy a natiahnem k nej ruku, aby som jej pomohol hore. S úsmevom odvetím: „Jasné. Na sociálne siete. Ešte lepšie.“

Pohľadom sa presunie k mojej ruke, no všetky stopy po predchádzajúcom humore sú preč. Už tak je to napätá situácia a teraz je ešte aj podráždená.

„Nesúď ma. Ani nevieš, čo som robila.“

„Dobre, čo si teda robila?“

Zdvihne bradu. „Tvorila som obsah, s ktorým by sa ľudia vedeli stotožniť.“

„Aby to bolo spravodlivé, budem musieť zistiť, aké percento Američanov počas života napadol grizly.“

Na chvíľu sa odmlčí, akoby zostala z môjho vtipu v šoku, potom vyštekne: „Nepoznáš ma dosť dobre na to, aby si si mohol zo mňa robiť srandu.“ Frustrrovane zavrčí a s prudkým plásnutím mi vrazí dlaň do ruky.

Jedným silným trhnutím ju vytiahnem nahor. Je ľahšia, ako som čakal, a ťahám príliš silno, takže stratí rovnováhu.

Druhou rukou sa mi zaprie o hrud', prstami dopadne nebezpečne blízko tej diery na tričku. Chvíľu na mňa hľadí a potom sa prudko odtiahne, akoby sa popálila.

Možno ju nepoznám, no viem, že jej tvár je v poslednom čase všade a spája sa s tým, ako zmeravela pred kamerou.

Ale dnes? Zdá sa, že dnes sa z nej slová len tak sypú.

„Všetko išlo skvele, kým si sa neobjavil ty a nesprával sa ako nejaký poondiaty Krokodíl Dundee skrížený

s... s...“ Mávne ku mne rukou a snaží sa nájsť tú správnu urážku. „So Supermanom alebo čo.“

Zdvihnem ruku a pošúcham si bradu. „To bude tou výraznou sánkou, však?“

„Nie, tým otravným komplexom hrdinu.“

Pobavene si odfrknem, prekrížim si ruky a s úsmevom si ju prezriem. Vždy som ju vnímal ako ten milúčký južanský typ. Len bezprostredný smiech a dobrácke reči, nie nadávky a uštipačné poznámky. Nedíval som sa dosť pozorne. Pretože ona nie je ani jedno z toho.

„A tou,“ opäť mávne smerom ku mne, „nadutou samolúbosťou.“

Teraz sa už usmievam naplno. „Obaja vieme, že som ti zachránil zadok. Stačí, keď povieš ďakujem.“

Pokrúti hlavou a zohne sa po telefón. „Poďakovala by som. Ale keď to teraz žiadaš, pripadá mi to vynútené a neúprimné. A už mám plné zuby toho, ako mi každý dáva najavo, že mu niečo dlhujem.“ Opráša si džínsy, z každého jej pohybu sála rozrušenie, keď sa jej nedarí zbaviť všetkej špiny a prachu. Pritom si šomre popod nos: „Skylar, urob to. Skylar, urob tamto. Skylar, usmej sa a zamávaj. Skylar, poďakuj.“

S unaveným povzdychom prestane a zdvihne zrak. „Vieš čo? Prepáč. Mám zlý mesiac. Nezaslúžiš si tieto sračky. Už som ti dnes spôsobila dosť problémov. Ďakujem ti, že si bol ochotný pre mňa zomrieť. Je to nové a nečakané a zrejme to budem musieť neskôr spracovať so svojím terapeutom.“

Nad jej priznaním stiahnem obočie. Stále sa trase, takže sa snažím rozhovor natiahnuť. Dať jej chvíľu, aby sa spamätala. „Zlý mesiac?“

Na perách sa jej objaví vynútený úsmev, ale zmizne v momente, keď kopne do kameňa. Má obuté sandále.

„Vlastne skôr zlý rok.“

„Tiež som také zažil,“ odpoviem a pozorne ju sledujem. Nemôžem si pomôcť, premýšľam, kto zapríčinil, že táto žena, ktorá vyzerá taká silná, sa mi nedokáže ani pozrieť do očí.

Skylar rýchlo zmení tému a nasadí falošne veselý tón: „Jasné, takže v každom prípade musím nájsť Wild Rose Records. Je to malé nahrávacie štúdio. Úplne nové. Možno poznáš majiteľa. Forda Granta. Vybrala som sa vyhliadkovou cestou a stratila sa. Tieto cesty ani nie sú označené a nemám tu signál. Myslela som, že sa tak budem cítiť viac nažive, keď sa jednoducho... vydám cez otvorenú krajinu. Chápeš?“

V dobrom sa na tom zasmejem a otočím sa späť k svojmu autu. Keď sa chytím stále otvorených dverí, pozriem na ňu ponad plece. Vyzerá krásne, zmätene a úplne opustene. A jej výbuch ma ani trochu nevyviedol z miery. Naopak, páči sa mi, že z toho desivého momentu odišla s gurážou.

„Nie je nad zážitok blízky smrti, aby sa človek cítil nažive, nie je tak?“ Nasadnem do auta. „Pod' za mnou, vezmem ťa k Fordovi Grantovi.“

Skylar sa pohne mojim smerom s prekvapením na tvári. „Poznáš ho?“

Kľúčom v zapalovaní otočím práve vo chvíli, keď sa priblíži k môjmu stiahnutému okienku. „Dá sa to tak povedať.“

Zamračí sa, zastrčí si vlasy za uši a zdá sa, že je nervózna. A prvýkrát za celý čas vyzerá zlomená.

„Prepáč. Len ma to všetko... nejako premohlo. Bolo to príserne desivé a neviem, ako sa ti poďakovať. Myslím, že ešte nikto nebol ochotný pre mňa riskovať svoj život.“

Povie to len tak, akoby nič. Zaskočí ma to.

Tak to je prekliata škoda.

Tá myšlienka mi prebleskne hlavou okamžite. Je smutné byť dospelý a nikdy necítiť takúto lojalitu. Byť milovaný ako Skylar Stonová, a predsa to nepoznať. Keď na mňa pozrie spod hustých mihalníc, upokojujúco na ňu žmurknem. „Môžeš mi poďakovať tak, že sa už prestaneš ospravedlňovať. A potom nasadneš do svojho auta a pôjdeš za mnou.“

Prikývne a zuby sa jej opäť zaryjú do plnej spodnej pery. „Ani neviem, ako sa voláš.“

„Weston Belmont. Miestny krokodíl Dundee – Superman z Rose Hill – k tvojim službám,“ odpoviem s dramatickým gestom.

Prevráti oči a na perách sa jej objaví náznak úsmevu. Pobúcham dlaňou na vonkajšiu stranu dverí a vyrazím.

Som rád, že som jej zachránil život, ale dnes ma ešte čakajú štyri kone, farma plná nekonečných povinností a dve malé deti, ktoré potrebujú svojho otca. Musím ísť.

Bez ohľadu na to, aké lákavé je zostať a ďalej sa s ňou rozprávať.

„Počkaj! Nechceš vedieť, ako sa volám?“ zakričí, keď sa pomaly vzdiaľujem, nech má čas nastúpiť do Tesly a nasledovať ma.

Nereagujem, pretože viem, kto je. Už roky som jej tajným fanúšikom.

Ale nechcem ju uviesť do rozpakov, takže to nepoviem. A okrem toho... ešte bude dosť príležitostí na rozhovor.

Lebo ak mieri do Wild Rose Records, čoskoro budeme susedia.

2. KAPITOLA

Skylar

Mám slabosť na ruky. A ani to nepopieram.

Konkrétne mužské ruky. Na to, ako sa im napínajú šlachy, keď hrajú na gitare. Ako nimi zakryjú celú dĺžku rukoväti mikrofónu. Na to, aké sú teplé a nežné, keď sa dotýkajú mojej pokožky.

Chodila som so slávnymi ľuďmi. S umelcami a hudobníkmi. S peknými a vplyvnými mužmi. A predsa som nikdy nebola taká ohromená niečími rukami ako tohto chlapa, ktorý drží volant pickupu predou mnou. Jeho oceľový stisk na mojom bicepse, keď nás zvalil na zem. Mozole, ktoré ma škrabali na pokožke, keď mi hovoril, že všetko bude dobré. Tetovania na jeho hánkach, na ktoré som sa pozrela zakaždým, keď si pošúchal bradu.

V hlave počujem svojho otca, varujúceho ma pred mužom ako Weston. Bol by absolútne znepokojený, že človek, s ktorým chodím, poškvŕni moju nedotknutú povosť miláčika Ameriky.

Slušní muži si nedajú tetovanie na miesta, ktoré nevedia skryť pod tričkom.

Ale čo tí, ktorí sa hrajú na hrdinov? Tí so špinavými blond vlasmi a svalmi, kvôli ktorým to vyzerá, že im je tričko na ramenách malé.